

İşe bir mühendis alma niyetim var, adaylara teknik soru gönderdim, biri bana *soruyu açıklayabilir misiniz* diye cevap yazdı.

/Hayır, açıklayamam./

Bir soru sorsa cevap verebilirdim ama böyle *açıklayabilir misiniz* deyince, *hayır* demekten başka da yolu kalmıyor. Açıklayamam, açık zaten. Hayatında graph/çizge diye bir kavramdan haberin olmadıysa, tabii ki soru tuhaf görünecektir.

Soru sormayı bilmek önemli bir yetenek.

Belki tüm yeteneklerin anası. İnsanın neyi bilmediğini *formelleştirmesi*, neyi bilmediğinin farkında olması ve buna hangi yolla ulaşabileceğine dair fikri bulunması çok önemli yetenekler.

/Bunu açıklayabilir misin?/

Açıklayamam.

Ne okuyorsun?

Susanne Clarke'ın *Jonathan Strange and Mr Norrell* kitabını okuyorum. Hiç yapmadığım bir şeyi yapıp, Goodreads değerlendirmelerine göre okumaya başladım. Niyetim bir Heinlein kitabı okumaktı, sonra kitapların değerlendirmeleri ve Wikipedia makalesinde Ayn Rand'ın *Fountainhead* (veya *Atlas Shrugged*) kitabındaki baş karakter için fazla beğenen sözlerini gördüm ve adamın *edebiyatı* hakkında da bir fikrim oldu. Bilim-Kurgu'nun klasiklerindenmiş Heinlein ama bu tür Bilim-Kurguları sevmiyorum.

Clarke'ın kitabı ne anlatıyor?

Ondokuzuncu yüzyıl başlarında İngiltere'de kalan son *büyücü*ü anlatıyor. Akademik cinsten bilgili bir büyücüymüş bu. Kitap uzun bir kitap, 1000 sayfaya yakın ve anladığım kadarıyla içinde fazla olay yok ancak anlatım güzel ve kendini okutuyor. Ben böyle kitapları seviyorum. Çiğ karakterlerin yaşadığı yarım yamalak olaylara şaşıracak kadar yeniyetme edebiyat zevkim yok sanırım. Karakterler işlenmek istiyor, bir insanı üç sayfada anlatamazsın, sadece gölgesi bile daha fazla sürer. O kadar kolay anlatılan adamların *yaşadığı* romanların *ucuz* olması da kaçınılmaz.

Sen de yazacak mısın?

Güzel şiirler okudukça şiir yazmaktan vazgeçtiğim gibi, güzel romanlar okudukça roman yazmaktan da vazgeçiyorum. Hayatımda olmayan bir sakinlik gerektiriyor, günde en az dört saatini ailesine, dört saatini *bilfiil* işini düşünmeye ve üretmeye, dört saatini yollarda ve sair saatlerini de bir şeyleri kovalayarak geçiren insanın böyle romanlar yazması zor. Tek işim bu olsaydı, güzel bir roman yazmak isterdim ancak tek işim bu olamayacak kadar fazla tarakta, fazla bezim var. Elediğim unlar bittikten sonra, belki, on sene sonra. Ancak bu gidişin gösterdiği de şu: O zamanlar bugünkünden daha meşgul olacağım.

En uzunları bu yazılar olacak o zaman?

Hayatımda yazdığım tek romanın *Emin Reşah'ın Not Defteri* olduğu kabul edilebilir. Eminciğin bazı zamanlar giderek fiktif bir karaktere döndüğünü düşünüyorum. Buranın tamamı belki de fazla ciddiye alınan bir romandır.

Bunlar da bitmeyen diyaloglar oluyor.

Evet.